

Hvorfor jeg engasjerer meg

I starten av denne uken var Greta Thunberg på møte på FNs klimatoppmøte i New York med flere av verdensledere til stede, og holdt en tale. En sterk og rå tale fra hjertet. Denne talen har skapt en splittet reaksjon i etterkant: de som liker den, og de som kritiserer Greta og klimaengasjert ungdom. Jeg vil snakke litt mer om Greta.

Greta er for meg og mange andre symbolet på klimaengasjementet i vårt århundre. Det er hun som er ansiktet til klimakampen som skjer over hele verden. Hun gir håp og engasjement til minst 4 millioner mennesker. Men min Greta er også vennene mine, engasjerte voksne, og engasjerte klimastreikende ungdommer, og alle dere som sitter her.

Dere gir meg håp. Dere minner meg på hvorfor jeg engasjerer meg. Jeg engasjerer meg fordi jeg kjemper for vår fremtid, fordi jordkloden ikke er noe som kan eies, men noe som skal bli tatt vare på til de som kommer etter oss. Jeg engasjerer meg fordi jeg nekter at barn og unge skal leve i et samfunn som de ikke skal få ta del i, vi skal også få snakke om det vi brenner for, og påvirke der vi kan. Jeg engasjerer meg fordi å ignorere det vonde ikke får det til å forsvinne, og jeg engasjerer meg fordi jeg vil at alle skal ha muligheten til å heve stemmen sin uten å føle seg alene og utrygg.

Min historie som klima/miljøengasjert

Det er mange som tror at jeg har vært engasjert lenge, men jeg har bare vært engasjert i et drøyt år. Jeg meldte meg inn i Natur og Ungdom for et og et halvt år siden, og skal sant sies gjorde jeg ikke mye som lokallagsleder før det hadde gått et halvt år. Før jeg ble engasjert brydde jeg meg ikke så mye. Jeg kildesorterte og som nordmenn flest var jeg bekymret over plast og søppel i naturen.

Men nå er et år gått og jeg klarer endelig å bruke mer ord. Jeg vil gå i fjellet, ikke lenke meg til det. Jeg vil vasse og badet i havet, ikke rense det. Jeg vil spise grønnsaker, ikke

asfalt, jeg vil spise fisk, ikke soya fra brasil. Jeg vil ta tog, ikke tvinges til å fly, jeg vil kunne kjempe min sak og ta del i samfunnsdebatten, uten å bli møtt med hat og hysteri. Jeg vil være med på å bygge en plattform slik at flere vil bli med på å snakke om drømmen om en fremtid.

En fremtid hvor den hvite snøen daler ned fra himmelen og stenger lyden i alle gater, hvor den søte lukten etter en brå og tung vårskur sprer seg over hagen, hvor humler brummer fra busk til busk, og naturen slår knopper i Apri, ikke Februarl. Hvor solen skinner akkurat sterkt nok til at du holder varmen i vindkastene nede ved havet. Jeg vil at vi som lever nå, og de som ikke er født enda, de som skal komme, at vi alle får ha den naturen jeg vokste opp med.

Den 22. Mars samlet 40.000 ungdommer seg, over hele Norge, og vi ropte, og vi marsjerte, og vi krevde at vi ble hørt i vår sak. Denne dagen var for meg min største dag. Dette var dagen jeg endelig fikk se hvor stort klima -og miljøengasjement det faktisk finnes i Norge, om man bare har et sted å møtes. For det kan være utrolig skummelt å faktisk engasjere seg. Om det er en ting jeg har opplevd det siste halvåret, så er det at mange tror og har en forventning om at jeg som klimaengasjert, skal ha peiling på all verdens kunnskap. Og det er skummelt å få spørsmål som «vi trenger et økonomisk paradigmeskifte», fordi kanskje vet man rett og slett ikke hva det betyr, og kanskje kan man faktisk ikke svare på spørsmålet, men det forventes at du kan det. Men det er faktisk helt greit. Det er helt greit å ikke kunne svare på alt. Som klimaengasjert må man ikke være et leksikon. For det jeg også har opplevd det siste halvåret, er at vi klimaengasjerte er en stor gruppe med masse informasjon spredt i alle krinker og kroker av verden, og har man noe man lur på, så kan man faktisk bare spørre om hjelp. Jeg har venner i Nord-Norge jeg spør om jeg har spørsmål om fisk, venner i Stavanger om jeg har spørsmål om olje, og jeg blir spurt, om noen av mine venner har spørsmål om matjord, eller Trøndelag. Den 22. Mars streiket mellom 4000 og 4500 ungdommer i Trondheim, og jeg var på gråten av å se at å engasjere seg

faktisk hjelper. Det er takket være våre rop, vårt oppmøte på alle fredager, våre føtter i gatene, våre leserinnlegg, våre tanker og ytringer som vi deler. Det er takket være alt vi har gjort, at klima blir tatt mer seriøst enn noen gang før.

Denne helgen er 45 ungdommer fra hele Trøndelag samlet her for å jobbe mot et mål, hva kan Trøndelag Fylkeskommune gjøre her for å hjelpe til i klimakampen, og miljøkampen. Hva er det vi som fylke kan gjøre for bøndene, fiskerne, de turglade, eldre, og ikke minst ungdommene? Jeg får ofte høre at løsningene ikke er her enda, men det er jeg egentlig uenig i, for i mange tilfeller har de alltid vært her! Denne helgen er deres helg til å komme med forslag til hvordan dere ønsker at Trøndelag skal være i fremtiden. Det kan være en fremtid som kan bestå av mer veier- eller matjord, en fremtid med lyntog som kjører strekningen Oslo til Trondheim, en fremtid hvor vi ikke lenger trenger å streike og rope om at vår fremtid er verdt mer enn penger. Men alle løsninger er ikke funnet enda, så bruk også helgen kreativt og finn opp nye løsninger. Men jeg vil også minne dere på en ting. Husk at klima og miljø henger sammen!

Jeg vil avslutte denne talen med å si: dette er deres helg, bruk den smart, sammen redder vi verden. Et veldig klokt troll med flosshatt i Mummidalen sa en gang: «The world is full of great and wonderful for those who are ready for them.» Og med det takker jeg for meg, og ønsker dere lykke til:)